

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 664/2019
12.12.2019. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића и др Илије Зиндовића, чланова већа, у правној ствари тужила АА и ББ, обе из ..., чији су заједнички пуномоћници Александар Цветановић и Јелена Јанковић, адвокати из ..., против туженог Града Лесковца, кога заступа Градско правобранилаштво Града Лесковца, ради заузећа и накнаде, вредност предмета спора 10.000,00 динара, одлучујући о сукобу стварне надлежности између Апелационог суда у Нишу и Вишег суда у Лесковцу, у седници одржаној 12.12.2019. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

За одлучивање о жалби туженог Града Лесковца изјављеној против пресуде Основног суда у Лесковцу П 812/18 од 17.04.2019. године, **СТВАРНО ЈЕ НАДЛЕЖАН** Виши суд у Лесковцу.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Лесковцу П 812/18 од 17.04.2019. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев тужила па је утврђено да је тужени трајно заузео – одузео део парцеле тужила и то део кп.бр. .. КО ... у површини од 203 м2, те је обавезан тужени да тужиљама на име накнаде за одузети део парцеле кп.бр. .. КО ... у површини од 203 м2 исплати 121.800,00 динара, односно од по 60.900,00 динара на име од по ½ идеалних делова, са законском затезном каматом почев од 06.02.2019. године до коначне исплате. Ставом другим изреке обавезан је тужени да тужиљама накнади трошкове поступка од 97.686,00 динара, а у случају доцње са законском затезном каматом на 83.550,00 динара од дана извршности па до коначне исплате.

Против наведене пресуде тужени Град Лесковац је изјавио жалбу, па је предмет достављен Вишем суду у Лесковцу, који се решењем Гж 2094/19 од 07.11.2019. године, огласио стварно ненадлежним за одлучивање о жалби у овој правној ствари. По правноснажности решења списе предмета је уступио Апелационом суду у Нишу, као стварно надлежном.

Апелациони суд у Нишу није прихватио своју стварну надлежност и предмет је доставио Врховном касационом суду ради решавања сукоба надлежности.

Решавајући настали сукоб стварне надлежности, на основу члана 30. став 2. Закона о уређењу судова („Сл.гласник РС“ бр.116/08, ... и 88/18) и члана 22. став 2. Закона о парничном поступку („Сл.гласник РС“ бр.72/11,... и 87/18), Врховни касациони суд је нашао да је за поступање у овом предмету стварно и месно надлежан Виши суд у Лесковцу.

Одредбом члана 23. став 2. тачка 3. Закона о уређењу судова („Сл.гласник РС“ бр.116/08,... и 88/18), прописано је да виши суд у другом степену одлучује о жалбама на одлуке основних судова и то на решења у грађанскоправним споровима; на пресуде у споровима мале вредности у извршним поступцима и поступцима обезбеђења; у ванпарничним поступцима, док апелациони суд, применом члана 24. став 1. тачка 3. истог Закона, одлучује о жалбама на пресуде основних судова у грађанскоправним споровима, ако за одлучивање о жалби није надлежан виши суд.

У конкретном случају одлучено је о тужби са захтевом за исплату накнаде за трајно заузеће парцеле тужила, што представља имовинско правни спор у коме је предмет тужбеног захтева новчано потраживање. Спор са оваквим захтевом не представља спор о непокретности, како то погрешно налази Виши суд у Лесковцу, јер спорови о непокретностима подразумевају спорове о утврђењу, заснивању и престанку права својине и других стварних права на непокретности. Околност што изрека побијане одлуке садржи и захтев за утврђење да је тужени трајно заузео део парцеле тужила, не утиче на другачију оцену правне природе тужбеног захтева, јер такав захтев не подразумева утврђење било ког права на непокретности, већ само чињеницу која представља основ за исплату тражене накнаде. Имајући ово у виду, као и да спорови ради исплате било ког вида накнаде у вези непокретности, нису изузети из правила о споровима мале вредности, то се оцена да ли се ради о спору мале вредности, цени управо у складу са одредбом члана 468. став 1. ЗПП.

Тужба у овој правној ствари, ради исплате накнаде, поднета је 28.02.2018. године, а жалбом се побија вредност спора од 121.800,00 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, представља динарску противвредност испод 3.000 евра. То значи да се ради о жалби на пресуду у спору мале вредности, у смислу члана 468. став 1. ЗПП, па применом члана 23. став 2. тачка 3. Закона о уређењу судова, Врховни касациони суд налази да је Виши суд у Лесковцу стварно надлежан за одлучивање о жалби на првостепену пресуду.

У складу са изнетим, а на основу члана 22. став 2. Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић